

[Gerda Møller.]

dette punkt under undervisningsministerens tale, men jeg er i hvert fald tilfreds, for jeg mener heller ikke, at det, der ligger i lovforslaget, er tilstrækkeligt.

Så var den tidligere og vist også den nuværende undervisningsminister inde på undervisningen i de ældste klasser. Jeg har stadig væk den indstilling, som jeg gav udtryk for i mit indlæg, at man prøver at skubbe problemerne over på nogle andre. Allerede da vi i sommer med den tidligere undervisningsminister havde diskussionen om netop de ting ude på Marienborg, udtrykte jeg min skepsis, som går på, at man nu ifølge forslaget giver denne adgang, men der står ikke noget som helst i hverken forslaget eller bemærkningerne om, hvorledes man vil praktisere dette stykke arbejde. Der må da en eller anden form for samarbejde til med erhvervslevet, med fagbevægelsen, for der må være nogle praktiske problemer om tilhørsforhold til fagbevægelsen, om løn, om hvad arbejdet skal bestå i, og jeg vil da i hvert fald lægge megen vægt på, at der, når eleverne skal ud i denne praktik i en begrænset tid — nogle kan jo vælge det hele tiden også — må være tale om en egentlig undervisning eller uddannelse i arbejdet. Jeg kan ikke se, at man efter 9 punkts programmet går med til at udvide den obligatoriske undervisning i folkeskolen, og formår man ikke at lægge en undervisning til rette i folkeskolen, så man kan beholde eleverne derinde, forstår jeg slet ikke formålet med at udvide undervisningspligten. Jeg synes, der måtte være mange måder, man kunne fastholde eleverne i folkeskolen på. Man kunne jo lægge et indhold i de øverste klasser, som motive-rede eleverne for det, de senere hen i livet vil beskæftige sig med, men det kan vi diskutere videre i udvalget. Jeg vil bare stadig væk udtrykke min skepsis og min utilfredshed med, at der ikke ligger noget nærmere om, hvorledes dette samarbejde skal praktiseres. Jeg kan da godt se, det er nødvendigt, at eleverne også lærer verden udenom at kende, men så må vi vide, på hvilken måde det skal ske.

Så var undervejs undervisningsministeren ked af, at jeg som en af dem, der var utilfredse, ikke kunne godtage ordet tolerance. Da vi havde formålsparagrafdrøftelsen i forbindelse med indoktrineringsdebatten i november måned,

var vi også inde på det spørgsmål. Da var jeg vældig glad for den daværende statsministers indlæg om det punkt. Det kan jeg ikke stå og citere her, men den daværende statsminister ville da have foretrukket ordet frisind for tolerance. Jeg kan også meget bedre lide ordet frisind og det, der ligger i ordet frisind, og jeg er helt enig med hr. Poul Hartling, når han karakteriserer ordet tolerance som værende ansigtsløst.

Maigaard (SF):

Ministeren har fremsat to bemærkninger, som jeg synes er interessante.

Den første bemærkning var bemærkningen „den varme bekendelse til at lægge beslutninger ud til skolerne“. Det er gode ord, ikke mindst fra en socialdemokratisk undervisningsminister, og derfor vil jeg gerne minde om, at hr. Heineses forslag havde nogle bestemmelser, som jeg savner både i dette lovforslag og i debatten.

Det var de bestemmelser, som vi har kaldt tidligst/senest-bestemmelserne, altså bestemmelserne, hvorefter skolerne selv lokalt kunne afgøre, inden for et vist spillerum, hvornår man ville begynde nogle fag, og hvornår man ikke ville gøre det. Det synes jeg var en god måde at lægge tingene ud på, så jeg vil godt tage ministeren på ordet og sige, at når man er så glad for at lægge beslutninger ud, så må det også gælde disse ting, som vi tidligere har kaldt tidligst/senest-bestemmelserne.

Så kom ministeren med nogle bemærkninger om læseplaner. Det var jo nyt. Dertil er der at sige, at jeg ikke kan forstå, hvordan ministeren kan få de to ender til at mødes. Først bekendelsen til at lægge tingene ud og dernæst denne hosianna til læseplanudvalgets resultater. Hvornår er forældrene blevet spurgt? Hvornår er disse læseplansspørgsmål blevet lagt ud? Ja, jeg spørger bare. Jeg kan også godt give svaret, men jeg synes, ministeren skal gøre det.

Hvornår er forældrenes organisation blevet spurgt? Lad os gå et skridt videre og sige, at vi kan ikke spørge i den enkelte skole, men så kan vi i alt fald spørge forældrenes organisation. Hvornår er kommunerne blevet spurgt? Hvis der er noget, der er udtryk for dette at gennemføre ting hen over hovedet på folk, så er det da disse læseplaner og det virke, læseplanudvalget har haft.